

DECIZIE

04 septembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Valentina Clevadi
Ion Corolevschi
Tatiana Vieru
Tamara Chișca-Doneva

examinând recursul declarat de către Întreprinderea cu Capital Străin „Electronova” Societate cu Răspundere Limitată,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Andrei Ianușev împotriva Întreprinderii cu Capital Străin „Electronova” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la declararea nulității ordinului de concediere, recunoașterea demisiei, obligarea eliberării duplicatului carnetului de muncă, recunoașterea nulității contractului individual de muncă în partea stabilirii salariului, recunoașterea nulității Convenției-cadru de calificare profesională, încasarea salariului, a diurnei necompensate pentru deplasare, a salariului pentru absența forțată de la serviciu, a prejudiciului moral și a dobânzii de întârziere aferentă drepturilor salariale neachitate și acțiunea reconvențională a Întreprinderii cu Capital Străin „Electro Nova” Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Andrei Ianușev cu privire la încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de către Întreprinderea cu Capital Străin „Electro Nova” Societate cu Răspundere Limitată și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 08 iunie 2012, prin care acțiunea inițială a lui Andrei Ianușev a fost admisă parțial, iar acțiunea reconvențională a Întreprinderii cu Capital Străin „Electronova” Societate cu Răspundere Limitată a fost respinsă,

c o n s t a t ă:

La 23 august 2010 Ianușev Andrei a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „Electronova” SRL cu privire declararea nulității ordinului de concediere, recunoașterea demisiei, obligarea eliberării duplicatului carnetului de muncă, recunoașterea nulității contractului individual de muncă în partea stabilirii salariului, recunoașterea nulității Convenției-cadru de calificare profesională, încasarea salariului, a diurnei necompensate pentru deplasare, a salariului pentru absența forțată

de la serviciu, a prejudiciului mora și a dobânzii de întârziere aferentă drepturilor salariale neachitate.

În motivarea acțiunii a indicat că la 04 septembrie 2007 a încheiat cu ÎCS „Electro Nova” SRL contractul individual de muncă nr. 25, prin care a fost angajat în calitate de inginer automatist, fiind stabilit salariu de 1200 lei lunar.

Indică că la 02 februarie 2008, la inițiativa pârâtului, contractul individual de muncă din 04 septembrie 2007 a fost reziliat, fiind încheiat un nou contract individual de muncă.

Susține că prin ordinul nr. 1001-2009 din 01 octombrie 2009 a fost concediat în baza art. 86 lit. h) Codul muncii, fiind invocată lipsa motivată de la lucru timp de 4 ore consecutive pentru zilele de 25 septembrie 2009, 28 septembrie 2009, 29 septembrie 2009 și 30 septembrie 2009, deși dânsul pe perioada 07 august 2009 - 07 octombrie 2009 se afla în concediu neplătit, cu acordul angajatorului.

Apreciază sancțiunea dată drept ilegală, menționând în acest sens că la 17 septembrie 2009 a expediat în adresa pârâtului cerere de desfacere a contractului individual de muncă, motiv pentru care consideră că are dreptul la demisie, iar administrația pârâtului era obligată să-i accepte demisia începând cu 01 octombrie 2009.

Menționează că la 23 septembrie 2009 pârâtul i-a comunicat despre respingerea cererii de demisie și că i se acordă 14 zile pentru a lua o decizie în privința concedierii, termen în care este obligat să se prezinte la serviciu, totodată, fiindu-i comunicat că conform contractului Convenției - Cadru de calificare profesională nr. 25/04092007 din 10 aprilie 2008, în caz că va renunța la locul de muncă înainte de termenul stipulat în contract, are obligația de a rambursa firmei sumele cheltuite pentru școlarizare și de a restitui toate bunurile și echipamentele de lucru primite conform Fișierului personal de Inventariere din 13 iunie 2008 și conform procesului verbal nr. 047 din 02 aprilie 2009.

Susține că prezentându-se la sediu pârâtului la 06 octombrie 2009 a fost informat că la 01 octombrie 2009 a fost concediat, fiind refuzat în eliberarea carnetului de muncă și achitarea drepturilor salariale ce i se cuvin.

La fel infocă că pârâtul prin scrisoare i-a solicitat prezentarea la sediul societății pentru a ridica carnetul de muncă și i-a refuzat achitarea salariului, fiind invocat că nu a restituit firmei cheltuielile de școlarizare.

Afirmă că s-a adresat Inspecției Muncii cu plângere, iar ca răspuns la aceasta i s-a comunicat că sancțiunea disciplinară sub formă de concediere i-a fost aplicată în lipsa explicațiilor sale cu privire la absența nemotivată de la serviciu, contrar art. 208 Codul muncii, în ordinul de concediere nefiind indicate temeiurile de fapt și de drept, precum și termenul și organul în care sancțiunea poate fi contestată.

Consideră ordinul de concediere, emis în privința sa, drept ilegal, or la baza emiterii acestuia a stat procesul verbal nr. 38 din 01 ianuarie 2009 prin care se confirmă că în zilele de 25, 28, 29, 30 septembrie 2009 a absentat la serviciu din motive necunoscute, deși dânsul în perioada 07 august 2009-07 octombrie 2009 se afla în concediu neplătit.

Întru susținerea poziției sale invocă prevederile art. 66 alin. (3) CM, potrivit căruia înscrierile cu privire la motivele încetării contractului individual de muncă se efectuează în strictă conformitate cu prevederile legislației în vigoare, indicându-se articolul, alineatul, punctul și litera corespunzătoare în lege.

Invocă că potrivit jurisprudenței Curții Supreme de Justiție, cererea de demisie poate fi depusă de către salariat în orice perioadă, inclusiv în perioada aflării în concediu (indiferent de forma acestuia).

Cu referire la pct. 22 a Regulamentului privind completarea, păstrarea și evidența carnetului de muncă, Anexa nr. 1 a Hotărârii Guvernului nr. 1449 din 24 decembrie 2007, consideră necesar de a obliga pârâtul să elibereze un duplicat a carnetului de muncă pe numele său, în care să fie inclusă înscrierea „La data de 01 octombrie 2009 a demisionat conform art. 85 din CM”, fiind substituită cu înscrierea că la data de 01 octombrie 2009 este eliberat din funcția de inginer-automatist în baza art. 86 alin. (h) Codul muncii.

Indică că pentru perioada 04 septembrie 2007- 30 aprilie 2009 i-a fost stabilit un salariu de 1200 lei, care este sub nivelul stabilit legislație, motiv pentru care consideră drept ilegal contractul individual de muncă în partea stabilirii salariului în mărime de 1200 lei și necesar de a înlocui cu suma de 4050 cu titlu de salariu lunar minim impus de legislație pentru funcția de inginer automatist cu studii superioare, invocând în acest prevederile art. 131 alin. (4) Codul muncii, potrivit căruia cuantumul salariului minim este obligatoriu pentru toți angajatorii persoane fizice sau juridice care utilizează munca salariată, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare. Acest cuantum nu poate fi diminuat nici prin contract colectiv de muncă, nici prin contract individual de muncă.

Cu referire la jurisprudența Curții Supreme de Justiție, invocă că constatarea nulității contractului individual de muncă în întregime sau a unor clauze ale acestuia, nu îngrădește dreptul salariatului de a solicita restabilirea în drepturile legitime de până la constatarea nulității sau a unor clauze ale contractului individual de muncă, consideră că este în drept de a cere din contul pârâtului în beneficiul său suma de 57000 lei cu titlu de diferență din 4050 lei (salariu lunar minim impus de legislație pentru funcția de inginer automatist cu studii superioare universitare coordonator) și din 1200 lei (salariu lunar primit) pentru perioada 04 septembrie 2007- 30 aprilie 2009, având în vedere calculul $20 \text{ luni} * (4050 \text{ lei} - 1200 \text{ lei})$.

Afirmă că angajatorul nu i-a achitat salariu pentru lunile mai, iunie, iulie 2009, fapt confirmat prin Informația nr. 17 din 31 decembrie 2007 privind veniturile calculate și achitate în folosul persoanei fizice, motiv pentru care consideră că urmează a –i fi achitat salariu pentru luna mai 2009- în mărime de 4050 lei, pentru luna iunie 2009 în mărime de 4050 lei și pentru luna iulie în mărime de 1215 lei, având în vedere că a lucrat doar 7 zile.

Consideră că refuzul achitării salariului pentru lunile date se întemeiază pe faptul că nu a restituit cheltuielile de școlarizare conform contractului Convenție-cadru de calificare profesională nr. 25/04092007 din 10 aprilie 2008, pe care reclamantul îl apreciază drept nul, contractul dat nefiind executat de către părți, invocând în acest sens faptul că nu dispune de nici un certificat sau diplomă ce ar atesta formarea sa profesională. Mai insistă reclamantul și asupra caracterului adițional a contractului dat în raport cu contractul individual de muncă.

Susține că nu refuză restituirea bunurilor și echipamentelor de lucru primite conform Fișierului personal de Inventariere din 13 iunie 2008, ci administrația pârâtului refuză să le primească.

Mai indică că prin ordinul de deplasare din 01 aprilie 2009 a fost delegat pentru executarea obligațiilor de muncă în afara locului de muncă permanent, în România Ploiești în perioadă 01 aprilie 2009-30 mai 2009, însă efectiv s-a aflat în deplasare de la 01 aprilie 2009-16 aprilie 2009, însă pârâtul nu i-a compensat cheltuielile de deplasare, după cum prevede Regulamentul cu privire la detașarea angajaților întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor din Republica Moldova, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 838 din 24 iunie 2002, motiv pentru care prin prezenta acțiune solicită achitarea acestora.

La fel invocă că pârâtul nu i-a achitat nici indemnizația de concediu pentru anii 2008-2009, fapt ce implică încălcarea prevederilor art. 117 alin. (1) Codul muncii, potrivit căruia pentru perioada concediului de odihnă anual, salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu care nu poate fi mai mică decât valoarea salariului, sporurilor și după caz a indemnizației de eliberare din serviciu pentru perioada respectivă.

Insistă că în urma reținerii carnetului de muncă pe perioada 06 octombrie 2009-13 octombrie 2009, dânsul s-a aflat în imposibilitate de a se angaja la altă unitate, iar cu referire la art. 151 Codul muncii și pct. 71 a Regulamentului privind completarea, păstrarea și evidența carnetului de muncă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1449 din 24 decembrie 2007, consideră că pârâtul urmează să-i achite suma de 1080 lei, care a fost calculată din 4050 lei/ 30 zile *8 zile, cu titlu de salariu ratat pentru perioada dată.

Totodată, dat fiind faptul că în carnetul de muncă este indicat că a fost eliberat din în temeiul art. 86 alin.(1) lit. h) Codul muncii, susține că dânsul nu se poate angaja la serviciu, drept motiv pentru care consideră că pârâtul urmează-i achite salariu pentru perioada 20 octombrie 2009- 20 august 2009, în sumă totală de 40500 lei.

Cu referire la art. 329 alin. (1) Codul muncii, potrivit căruia angajatorul este obligat să repare integral prejudiciu material și moral cauzat salariatului ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, solicită prin prezenta acțiune și încasarea prejudiciului moral în mărime de 20000 lei.

Mai susține, că potrivit art. 330 Codul muncii, în caz de reținere, din vina angajatorului, a salariului, a indemnizației de concediu, a plăților în caz de eliberare sau a altor plăți cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar pentru fiecare zi de întârziere, 0,1 % din suma neplătită în termen, că pârâtul urmează să-i achite suma de 23685,94 lei, aferentă drepturilor salariale neachitate de către angajator.

Solicită anularea sancțiunii disciplinare – concedierea în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, recunoașterea nulității Ordinului ÎCS „Electro Nova” SRL nr. 1001-2009 din 01 octombrie 2009, recunoașterea demisiei în temeiul art.85 Codul muncii, obligarea pârâtului de a elibera un duplicat a carnetului de muncă prin înlocuirea „La data de 01 octombrie 2009 a demisionat conform art.85 din Codul Muncii”, recunoașterea nulității contractului individual de muncă în partea ce ține de salariu mediu lunar de 1200 lei, începând cu 04 septembrie 2007 cu înlocuirea sumei de 4050 lei cu titlu de salariu lunar minim impus de legislație pentru funcția de inginer automatist cu studii superioare universitare, încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a sumei de 57000 lei cu titlu de diferența neprimită din 4050 lei (salariu minim impus de legislație pentru funcția de inginer automatist) și din 1200 lei (salariu lunar primit) pentru perioada 04 septembrie 2007- 30 aprilie 2009, recunoașterea nulității Convenției-cadru de calificare profesională din 10 aprilie 2008, încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a sumei de 8727,66 lei cu titlu de plăți salariale neprimite

pentru lunile mai 2009-iulie 2009, a sumei de 4706,43 lei cu titlu de diurnă necompensată pentru deplasarea în interes de serviciu în România, Ploiești în perioada 01 aprilie 2009-16 aprilie 2009, a sumei de 4050 lei cu titlu de indemnizație de concediu neprimită, a sumei de 1080 lei cu titlu de salariu mediu pentru absența forțată de la serviciu cauzată prin reținerea carnetului de muncă în perioada 06 octombrie 2009- 13 octombrie 2009, a sumei de 40500 lei cu titlu de compensație pentru salariu neprimit din cauza privării ilegale de posibilitatea a de a munci pentru perioada 20 octombrie 2009-20 august 2010, a sumei de 20000 lei cu titlu de prejudiciu moral, a sumei de 23685,94 lei cu titlu de dobândă de întârziere aferentă drepturilor salariale neachitate pentru perioada 06 octombrie 2009- 20 august 2010 și încasarea cheltuielilor de judecată.

Pe parcursul dezbaterilor judiciare ÎCS „Electronova” SRL a depus acțiune reconvențională împotriva lui Ianușev Andrei cu privire la încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii a indicat că Ianușev Andrei a fost angajat în baza contractului individual de muncă nr. 25 din 04 septembrie 2007 în funcția de inginer automatist.

Menționează că deși Andrei Ianușev a depus cerere de demisie la 17 septembrie 2009, dânsul a refuzat satisfacerea acesteia și l-a obligat să se prezinte la serviciu încă 14 zile.

Indică că prin ordinul din 01 octombrie 2009 Andrei a fost concediat, iar prin scrisoarea din 09 octombrie 2009 i-a solicitat să restituie Întreprinderii toate bunurile primite.

Susține că deși Ianușev Andrei s-a prezentat la lucru și a primit salariu și carnetul de muncă, semnând în acest sens o recipisă, dânsul a refuzat să restituie bunurile date.

Menționează că primirea bunurilor se confirmă prin Actul de cost din 16 noiembrie 2009 a bunurilor materiale primite, procesul verbal de predare-primire, fișierul personal de inventar nr. 1 din 13 iunie 2008, facturile de procurare a bunurilor și factura fiscală din lista actului din 16 noiembrie 2009, procesul verbal de primire fiind semnat de către Ianușev Andrei la 07 martie 2008.

Cere încasarea din contul lui Ianușev Andrei în beneficiul său a datoriei în mărime de 19854 lei, a dobânzii de întârziere aferente acesteia în mărime de 3563 lei și achitarea taxei de stat.

La 08 februarie 2012 ÎCS „Electro Nova” SRL a depus cerere privind retragerea parțială a pretențiilor, refuzând la pretenția de achitarea a sumei de 19854 lei, și insistând doar asupra dobânzii de întârziere în mărime de 3563 lei și a taxei de stat, invocând în acest sens că Ianușev Andrei a restituit bunurile date.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 08 iunie 2012 a fost admisă parțial acțiunea lui Andrei Ianușev, anulat ordinul emis de ÎCS „Electro Nova” SRL prin care a fost concediat Ianușev Andrei în baza art. 86 alin. (1) lit.h) CM - absența fără motive întemeiate de la lucru mai mult de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă, constatat concediat Ianușev Andrei din funcția de inginer automatist la ÎCS „Electro Nova” SRL în temeiul art. 85 CM, începând cu 01 octombrie 2009, obligat ÎCS „Electro Nova” SRL de a elibera un duplicat al carnetului de muncă pe numele lui Ianușev Andrei, în care să fie indicată mențiunea - de la 01 octombrie 2009 a demisionat conform art. 85 CM, recunoscute nule contractele individuale de muncă nr. 25 din 04

septembrie 2007 și nr. 03-02/2008 din 02 februarie 2008 în partea ce ține de salariu mediu lunar de 1200 lei, începând cu 04 septembrie 2007, nulitatea dată fiind înlăturată prin înlocuirea cu suma de 1620 lei cu titlu de salariu lunar minim impus de legislație pentru funcția –inginer automatist cu studii superioare, încasată din contul ÎCS „Electronova” în beneficiul lui Andrei Ianușev suma de 8400 lei cu titlu de diferență neprimată din 1620 lei (salariu lunar minim impus de legislație pentru funcția inginer automatist cu studii superioare) și din 1200 lei (salariu lunar primit) pentru perioada 04 septembrie 2007-30 aprilie 2009, încasată suma de 3119,66 lei cu titlu de plăți salariale neprimite pentru perioada 01 mai 2009-09 iulie 2009, încasată suma de 4706,43 lei cu titlu de diurnă necompensată pentru deplasarea în interes de serviciu în România Ploiești în perioada 01 aprilie 2009-16 aprilie 2009, încasată suma de 1620 lei cu titlu de indemnizație de concediu neprimată, suma de 3640 cu titlu de reparare a prejudiciului moral cauzat și suma de 4000 lei cu titlu de cheltuieli juridice suportate, în rest retențiile au fost respinse.

Tot prin aceeași hotărâre, acțiunea reconvențională a ÎCS „Electro Nova” SRL a fost respinsă ca neîntemeiată, fiind încasat din contul ÎSC „Electro Nova” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 768,99 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2013 a fost respins apelul declarat de către ÎCS „Electro Nova” și menținută hotărârea primei instanțe.

La 05 aprilie 2013 ÎCS „Electro Nova” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel, a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului invocă dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând a fi neîntemeiată.

Întru susținerea poziției sale invocă principiul 6 al Recomandării Nr. R (84)5 cu privire la principiile de procedură civilă menite pentru ameliorarea funcționării justiției, adoptată de Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei la 28 februarie 1984, potrivit căruia decizia instanței de apel trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clară, înțeleasă de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de părți.

Apreciază drept eronată concluzia instanței de apel, precum că examinarea pricinii în ordine de apel a avut loc în absența sa, or reprezentatul Întreprinderii a participat la toate ședințele de judecată fixate, fapt ce implică la caz încălcarea principiului contradictorialității și publicității ședințelor de judecată.

Susține cu referire la art. 122 Cod covil, potrivit căruia salariatul poate fi chemat din concediu de odihnă anula prin ordinul angajatorului, numai cu acordul scris a salariatului, că la caz nu urma a fi solicitat acordul intimatului, dat fiind faptul că salariatul se afla în concediu neplătit

Consideră că odată ce intimatul a expediat cerere de eliberare din serviciu, aceasta urmează a fi apreciată drept reziliere a acordului în privința acordării concediului neplătit, drept urmare intimatul era obligat să revină la servici și lucreze încă 14 zile.

Cu referire la art.85 Codul micii, consideră că era în drept să nu accepte cererea de eliberare din funcție, obligând intimatul să lucreze încă 14 zile.

Menționează că instanțele inferioare nejustificat au constatat că dânsul nu a respectat procedura de concediere și faptul că dânsul trebuia să ceară explicații de la salariat în acest sens, or, dânsul a expediat în adresa intimatului scrisoare prin care i-a

fost comunicat despre nesatisfacerea cererii de demisie și obligarea de a se prezenta la serviciu încă 14 zile și ținând cont de faptul că Ianușev Andrei nu s-a prezentat la lucru, apreciază drept legală concedierea lui în baza art. 86 lit. h) Codul muncii, pentru absența nemotivată de la serviciu timp de 4 ore consecutive.

Evaluează drept arbitrară aprecierea probelor în instanța de apel, fapt ce a condus la soluționarea greșită a pricinii, fiindu-i pe cale de consecință încălcat dreptul la un proces echitabil.

Insistă că instanțele inferioare eronat au interpretat prevederile Hotărârii Guvernului cu privire la cuantumul minim garantat al salariului în sectorul real nr. 165 din 09 martie 2010, or în conținutul acesteia este stabilit că mărimea minimă salariului este de 6,51 lei pentru o oră sau 1100 lei lunar, calculat pentru un program complet de lucru de 169 ore mediu pe lună, drept urmare invocând că salariul în mărime de 1200 lei se încadrează în limitele legale.

La fel invocă că prevederile actului normativ invocat nu are efect retroactiv, drept urmare este neîntemeiată recalcularea salariului retroactiv, în condițiile în care prevederile Hotărârii urmează să fie operate începând cu 01 februarie 2010.

Mai susține că intimatul a dus în eroare instanța de judecată precum că nu a primit salariu pentru lunile mai-iulie 2009, dat fiind faptul că salariu pentru aceste luni i-a fost achitat în februarie, martie și aprilie prin achitarea unui salariu dublu.

De asemenea invocă și dezacordul cu hotărârile judecătorești în partea încasării prejudiciului moral, or potrivit jurisprudenței Curții Supreme de Justiție prin prejudiciu moral se înțelege suferințele psihice sau fizice cauzate prin acțiuni sau omisiuni care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparțin persoanei din momentul nașterii sau la bunurile dobândite prin lege.

Indică că instanțele inferioare la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciu moral, urmau să ia în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând argumentele recursului, studiind materialele dosarului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a respinge recursul, de a menține decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe.

Pe marginea probelor administrate la materialele cauzei s-a constatat cu certitudine că în temeiul contractului individual de muncă nr. 25 din 04 septembrie 2007 Ianușev Andrei a fost angajat la serviciu în calitate de inginer automatist în cadrul ÎCS „Electro Nova”, iar 02 februarie 2008, contractul individual de muncă nr. 25 din 04 septembrie 2007 a fost reziliat, la inițiativa recurentului, fiind încheiat un nou contract individual de muncă sub nr. 03-02/2008, potrivit căruia Ianușev Andrei activează în aceeași funcție de inginer automatist.

Tot actele cauzei denotă că prin ordinul nr. 1001-2009 din 01 octombrie 2009, Ianușev Andrei a fost concediat în baza art. 86 alin lit. h) Codul muncii al RM - pe motiv

de lipsă nemotivată timp de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă, drept temei fiind invocat procesul verbal nr.38 din data de 01 octombrie 2009.

Din conținutul procesului-verbal menționat rezultă că, Ianușev Andrei nu s-a prezentat la serviciu din motive necunoscute în zilele de 25 septembrie 2009, 28 septembrie 2009, 29 septembrie 2009, 30 septembrie 2009, conform regimului de muncă stabilit în contractul individual de muncă.

Este cert și faptul că până la emiterea ordinului de concediere nr. 1001-2009 din 01 octombrie 2009 și anume la 05 august 2009 în baza cererii lui Ianușev Andrei din 02 iunie 2009, angajatorul ÎCS „Electro Nova” SRL a emis ordinul nr.0805-2009, potrivit căruia i-a acordat angajatului său concediu din cont propriu pentru perioada 07 august 2009 – 07 octombrie 2009.

La acest capitol, se constată că în perioada aflării lui Ianușev Andrei în concediu din cont propriu acordat de ICS „Electro Nova” SRL, ultima i-a aplicat în mod ilegal sancțiunea disciplinară pentru concedierea în temeiul prevăzut de art.86 alin.(1) lit. h) Codul muncii pentru absența fără motive întemeiate de la lucru mai mult de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă, or, absența intimatului de la lucru în perioada menționată a fost motivată datorită unor circumstanțe obiective și anume aflarea pe perioada 07 august 2009 - 07 octombrie 2009 în concediu neplătit, prin urmare se constată lipsa abaterii disciplinare în acțiunile intimatului.

De asemenea actele cauzei atestă că în perioada aflării sale în concediu neplătit, la 17 septembrie 2009 a expediat în adresa ÎCS „Electro Nova” SRL o cerere privind desfacerea contractului individual de muncă.

Însă prin scrisoarea de înștiințare din 22 septembrie 2009, ÎCS „Electro Nova” SRL i-a comunicat intimatului că cererea de demisie nu a fost acceptată, obligându-l să se prezinte la serviciu conform regimului de muncă specificat în contractul individual de muncă, fiind comunicat totodată, că conform contractului Convenție-cadru de calificare profesională nr. 25/04092007 din 10 aprilie 2008 în caz că va renunța la locul de muncă înainte de termenul stipulat în contract, este obligat să ramburseze firmei sumele cheltuite pentru școlarizare și să restituie toate bunurile și echipamentele de lucru primite.

La caz, însă nu poate fi reținut drept temei pentru concedierea lui Ianușev Andrei ordinul ÎCS „Electro Nova” SRL nr.0914-2009 din 14 septembrie 2009, prin care intimatul se recheamă din concediul fără plată stabilit pe perioada 07 august 2009-07 octombrie 2009 din motiv de necesitate de a fi prezent la serviciu, or, pentru rechemarea salariatului din concediu este necesar acordul în scris al , după cum prevede art. 122 alin. (1) Codul muncii, potrivit căruia salariatul poate fi rechemat din concediul de odihnă anual prin ordinul (dispoziția, decizia, hotărârea) angajatorului, numai cu acordul scris al salariatului și numai pentru situații de serviciu neprevăzute, care fac necesară prezența acestuia în unitate. În acest caz, salariatul nu restituie indemnizația pentru zilele de concediu nefolosite.

În acest sens instanța de recurs respinge argumentul recurentul precum că la rechemarea salariatului din concediu neplătit nu este necesar acordul salariatului, or prevederile invocate mai sus sunt aplicabile tuturor concediilor anuale la care are dreptul salariatul, inclusiv și asupra concediului neplătit.

Totodată, conform art.208 alin. (1) Codul muncii, până la aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul este obligat să ceară salariatului o explicație scrisă privind fapta

comisă, iar, potrivit art.210 alin.1 Codul muncii, sancțiunea disciplinară se aplică prin ordin, în care se indică în mod obligatoriu: a) temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii; b) termenul în care sancțiunea poate fi contestată; c) organul în care sancțiunea poate fi contestată.

Potrivit prevederilor stabilite în art.210 alin.2 și art.81 alin.(3) Codul muncii, ordinul de sancționare sub formă de concediere conform art.206 alin.(1), lit.d) Codul muncii se aduce la cunoștința salariatului, sub semnătură, cel târziu la data eliberării din serviciu.

Din materialele cauzei, se mai constată că lipsește explicația scrisă a lui Ianușev Andrei privind fapta comisă, ordinul contestat nr. 1001-2009 din 01 octombrie 2009 neconținând temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii, termenul și organul în care sancțiunea putea fi contestată și că ordinul de sancționare sub formă de concediere a fost adus la cunoștința lui Ianușev Andrei nu la data de eliberării din serviciu adică 01 octombrie 2009, dar la 17 octombrie 2009, fapt ce implică la caz derogarea de la prevederile art.210 alin.(1) Codul muncii.

În conexiunea celor relatate, instanța de recurs consideră drept justă concluzia în sensul declarării ilegalității sancțiunii disciplinare aplicată lui Ianușev Andrei - concedierea în temeiul art.86 alin. (1), lit. h) Codul muncii și care pe cale de consecință atrage nulitatea ordinului nr. 1001-2009 din 01 octombrie 2009 prin care acesta a fost concediat.

Din pretențiile înaintate de Ianușev Andrei rezultă că acesta a solicitat și recunoașterea demisiei în temeiul art.85 Codul muncii, începând cu 01 octombrie 2009, în acest sens fiind constatat că la 17 septembrie 2009 intimatul a expediat ÎCS „Electro Nova” SRL cerere prin care a solicitat desfacerea contractului individual de muncă, fapt confirmat prin avizul de recepție.

Totodată, instanța de recurs reține că cererea de demisie poate fi depusă de către salariat în orice perioadă, inclusiv în perioada aflării în concediu (indiferent de forma acestuia).

Aici, cadrul legal se înfățișează sub prevederile art.85 alin. (1) Codul muncii, potrivit căruia salariatul are dreptul la demisie - desfacere a contractului individual de muncă din proprie inițiativă, anunțând despre aceasta angajatorul, prin cerere scrisă, cu 14 zile calendaristice înainte.

Cu referire la norma citată este cert că Ianușev Andrei a respectat prevederile legii menționate, ce-i oferă acestuia dreptul la demisie și anume, a anunțat ÎCS „Electro Nova” SRL printr-o cerere scrisă cu 14 zile calendaristice înainte de desfacerea contractului individual de muncă, drept urmare ÎCS „Electro Nova” era obligat să accepte demisia începând cu 01 octombrie 2009.

În aceste condiții, instanța de recurs remarcă că în cererea de demisie nu a fost indicată data de încetare a contractului, drept urmare, ultima zi de lucru se va considera a 14-a zi din momentul depunerii cererii, iar în condițiile în care cererea de eliberare a fost depusă la 17 septembrie 2009, ultima zi de lucru este 01 octombrie 2009.

Conform pct.22 al Regulamentului privind completarea, păstrarea și evidența carnetului de muncă, anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1449 din 24 decembrie 2007, în cazul în care în carnetul de muncă s-a efectuat o înscriere despre eliberare sau transfer, care ulterior au fost recunoscute nevalabile, la solicitarea salariatului i se

eliberează un duplicat al carnetului de muncă, în care nu se include această înscriere. În acest caz cheltuielile sunt suportate de unitate.

Cu referire la normele enunțate, ca consecință a nulității ordinului contestat și recunoașterii demisiei lui Ianușev Andrei, începând cu data de 01 octombrie 2009, este justificată și pretenția intimatului în vederea obligării recurentului să elibereze un duplicat al carnetului de muncă pe numele său, în care să fie indicată mențiunea: la data de 01 octombrie 2009 a demisionat conform art.85 Codul Muncii.

Cît privește pretenția intimatului cu privire la recunoașterea nulității Convenției - cadru de calificare profesională din 10 aprilie 2008, instanța de recurs reține că la 10 aprilie 2008 între părțile implicate în proces a fost încheiată convenția contestată, potrivit căreia ÎCS „Electro Nova” SRL și-a asumat obligațiunea de a asigura pe Ianușev Andrei cu formare profesională, iar ultimul și-a asumat obligațiunea să urmeze cursul de formare profesională.

Conform pct. 1 al convenției contestate, formarea profesională este orice proces de instruire în urma căruia un salariat dobândește o calificare, atestată printr-un certificat sau diplomă eliberată în condițiile legii, pe când la caz ÎCS „Electro Nova” SRL nu a prezentat careva probe, care ar fi demonstrat urmarea de către Ianușev Andrei a cursului de formare profesională finalizat cu deținerea unui certificat sau diplomă în acest sens.

Sub acest aspect, corect instanțele au constatat că Convenția - cadru de calificare profesională nr.25 din 04 septembrie 2007 semnată de părți la 10 aprilie 2008 nu a fost executată de către părți, drept urmare sunt inaplicabile la caz prevederile pct. 5 (1) și (2) a Convenției, potrivit căreia dacă salariatul a beneficiat de un curs sau stagiu de formare profesională inițiat de către Angajator, a cărui durată, cumulată pe etape, după caz este mai mare de 60 zile, 90 zile sau 120, salariatul nu are dreptul la inițiativa încetării contractului individual de muncă pe o perioadă de 3 ani sau 4 ani sau 5 ani.

În aceste circumstanțe, instanța susține că ÎCS „Electro Nova” SRL urma să accepte cererea de eliberare din serviciu, în acest sens nefiind constatate careva temeiuri de respingere a acesteia.

Cu referire la pretențiile acțiunii cu privire la recunoașterea nulității contractului individual de muncă în partea ce ține de salariul mediu lunar de 1200 lei, începând cu 04 septembrie 2007, precum și înlăturarea acestei nulități prin înlocuirea cu suma de 4050 lei cu titlu de salariul lunar minim impus de legislație pentru funcția - inginer automatist cu studii superioare, precum și încasarea din contul ÎCS „Electro Nova” SRL în beneficiul intimatului a sumei de 57000 lei cu titlu de diferență neprimată din 4050 lei (salariul lunar minim impus de legislație pentru funcția inginer automatist cu studii superioare universitare coordonator) și din 1200 lei (salariul unar primit) pentru perioada 04 septembrie 2007 - 30 aprilie 2009, instanța de recurs, reține că contractele individuale de muncă nr.25 din 04 septembrie 2007 și nr.03-02/2008 din 02 februarie 2008, prin care lui Ianușev Andrei i-a fost stabilit un salariu lunar de funcție - 1200 lei.

Aici, prezintă relevanță prevederile art. 131 alin.(4) Codul muncii, potrivit căruia quantumul salariului minim este obligatoriu pentru toți angajatorii persoane juridice sau fizice care utilizează munca salariată, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare. Acest quantum nu poate fi diminuat nici prin contract colectiv de muncă, nici prin contractul individual de muncă.

În acest sens se rețin și prevederile Hotărârii Guvernului nr. 152 din 19 februarie 2004 cu modificările prin Hotărârea Guvernului nr.782 din 04 iulie 2007 potrivit căruia, în perioada 01 septembrie 2007 - 01 mai 2010, cu începere de la 01 iunie 2007, salariul tarifar pentru categoria I de calificare a angajaților din unitățile cu autonomie financiară, indiferent de tipul de proprietate și forma de organizare juridică, se stabilește după cum urmează: pentru angajații unităților cu autonomie financiară raportate la alte ramuri - în mărime de cel puțin 900 lei pe lună, iar conform anexei nr.4 a Hotărârii Guvernului nr.743 din 11 iunie 2002 cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară, diapazonul coeficienților de multiplicitate pentru specialiștii cu studii superioare este de la 1,80 până la 8,00.

O importanță majoră prezintă la caz și răspunsului Inspecției Muncii nr. 1166 din 22 septembrie 2010, potrivit căruia pentru perioada 04 septembrie 2007-30 aprilie 2009, salariul minim garantat pentru funcția de inginer automatist cu studii superioare constituie - 1620 lei.

În asemenea împrejurări este cert că ÎCS „Electro Nova” SRL, contrar normelor legislative i-a stabilit lui Ianușev Andrei un salariu lunar minim de funcție în calitate de inginer automatist cu studii superioare în mărime doar de 1200 lei.

Prin urmare, reieșind din faptul că salariul lunar de funcție a lui Ianușev Andrei - 1200 lei este sub nivelul stabilit de legislație în acea perioadă, clauza contractelor individuale de muncă nr.25 din 04 septembrie 2007 și nr.03-02/2008 din 02 februarie 2008 cu privire la salariul mediu lunar de 1200 lei este afectată de nulitate.

În susținerea concluziei date, instanța de recurs reține și dispozițiile art.84 alin.(4) Codul muncii, care indică că în cazul în care o clauză a contractului individual de muncă este afectată de nulitate, deoarece stabilește pentru salariat drepturi sub limitele impuse de legislație, de convențiile colective sau de contractul colectiv de muncă, ea va fi înlocuită în mod automat de dispozițiile legale, convenționale sau contractuale minime aplicabile.

Corespunzător, clauza contractelor individuale de muncă nr.25 din 04 septembrie 2007 și nr.03-C2/2008 din 02 februarie 2008 cu privire la salariul mediu lunar de 1200 lei afectată de nulitate se înlocuiește cu salariul minim garantat pentru funcția de inginer automatist cu studii superioare de 1620 lei.

Drept urmare, instanța de recurs apreciază drept justă concluzia instanțelor inferioare în vederea încasării pentru perioada 04 septembrie 2007-30 aprilie 2009 din contul ÎCS „Electro Nova” SRL în beneficiul lui Ianușev Andrei a sumei de 8400 lei cu titlu de diferență din 1620 lei (salariul lunar minim impus de legislație pentru funcția - inginer automatist cu studii superioare) și din 1200 lei (salariul lunar primit), reieșind din următorul calcul: $1620 \text{ lei} - 1200 \text{ lei} = 420 \text{ lei} \times 20 \text{ luni} = 8400 \text{ lei}$.

Cu privire la pretențiile de încasare din contul ÎCS „Electro Nova” SRL în beneficiul lui Ianușev Andrei a salariului pentru lunile mai, iunie, iulie 2009 și a indemnizației de concediu pentru anii 2008-2009, instanța de recurs reține recipisa din 20 octombrie 2009 prin care Ianușev Andrei confirmă faptul că a primit suma de 587,34 lei în contul achitării drepturilor salariale, însă își exprimă dezacordul în privința mărimii acesteia.

De altfel, prin răspunsul Inspecției Muncii nr.1-1608/09 din 20 octombrie 2009, s-a constatat că la desfacerea contractului individual de muncă nu i-au fost achitate

intimatului sumele ce i se cuveneau în ziua eliberării din serviciu, contrar prevederilor art. 143 alin. (1) al Codului muncii.

Conform art.9 alin.(1), lit.d) Codul muncii - salariatul are dreptul la achitarea la timp și integrală a salariului, în corespundere cu calificarea sa, cu complexitatea, cantitatea și calitatea lucrului efectuat.

Potrivit art. 117 alin.(1) odul muncii - pentru perioada concediului de odihnă anual, salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu care nu poate fi mai mică decât valoarea salariului, sporurilor și, după caz, a indemnizației de eliberare din serviciu pentru perioada respectivă (în vigoare până la modificările introduse prin Legea nr. 168 din 09 iulie 2010).

Cu referire la dispozițiile enunțate, justificat au reținut instanțele de judecată că, deși recurentul a susținut că i-a achitat intimatului salariul pentru lunile respective și indemnizația de concediu, însă aceste afirmații sunt fără suport probatoriu, având caracter declarativ, iar ca urmare corect instanțele au constatat că lui Ianușev Andrei nu i-a fost achitată indemnizația de concediu pentru anii 2008-2009, cât și salariul integral pentru perioada 01 mai - 09 iulie 2009.

În condițiile în care clauza contractelor individuale de muncă nr.25 din 04 septembrie 2007 și nr.03-02/2008 din 02 februarie 2008 privitor la salariul mediu lunar de 1200 lei este înlocuită cu salariul minim garantat pentru funcția de inginer automatist cu studii superioare în mărime de 1620 lei, instanța de recurs consideră că ÎCS „Electro Nova” SRL urma să-i calculeze și achite lui Ianușev Andrei pentru indemnizația de concediu pentru anii 2008-2009 - 1620 lei și salariul pentru luna mai 2009 în mărime de 1620 lei, pentru luna iunie 2009 în mărime de 1620 lei și pentru luna iulie 2009 în mărime de 567 lei, având în vedere că a lucrat doar 7 zile, în total 3807 lei, iar ținând cont de faptul că recurentul i-a achitat suma de 587,34 lei, fapt pentru care a fost întocmită recipisă, ÎCS „Electro Nova” SRL urmează să-i achite lui Ianușev Andrei doar suma de 3219,66 lei.

Totodată instanța de recurs conchide că instanțele inferioare corect a ajuns și la concluzia temeiniciei pretenției cu privire la încasarea din contul ÎCS „Electro Nova” SRL în beneficiul lui Ianușev a sumei de 4706,43 lei cu titlu de diurnă necompensată pentru deplasarea în interes de serviciu în România, Ploiești, în perioada 01-16 aprilie 2009, or, pe marginea probelor administrate la materialele cauzei s-a stabilit incontestabil că Ianușev Andrei a fost delegat de ÎCS „Electro Nova” SRL pentru perioada 01 aprilie -30 mai 2009 pentru executarea obligațiilor de muncă în afara locului de muncă permanent, în România, Ploiești, fapt confirmat și prin Ordinul de deplasare din 01 aprilie 2009, efectiv aflându-se în deplasarea doar pe perioada 01 aprilie 2009-16 aprilie 2009.

Aici cadrul legal se prezintă prin prisma prevederilor art. 176 Codul muncii, potrivit căruia în cazul deplasării în interes de serviciu, angajatorul este obligat să compenseze salariatului cheltuielile de călătorie tur-retur, cheltuielile de cazare, diurna și alte cheltuieli ce țin de deplasare și prin prisma pct. 11 al Regulamentului cu privire la detașarea angajaților întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor din Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.836 din 24 iunie 2002 (abrogată prin Hotărârea Guvernului nr. 10 din 25 ianuarie 2012), potrivit căroră compensarea cheltuielilor de deplasare se efectuează pentru zilele aflării efective în deplasare.

De altfel, potrivit Anexei nr.2 a Regulamentului invocat mai sus, pentru categoria I - norma diurnei pentru fiecare zi de aflare în deplasare a salariatului în România este de 20 Euro, iar potrivit punct.25 al regulamentului citat, pentru zilele de plecare și întoarcere diurnele se plătesc în mărime de 50 la sută din normele stabilite.

Mai mult că ÎCS „Electro Nova” SRL nu a prezentat probe prin care ar confirma compensarea diurnei pentru deplasarea în interes de serviciu în România, Ploiești, ci a confirmat compensarea acestora doar prin declarații, drept urmare, având ca suport normele reiterate mai sus, instanța de recurs constată că ÎCS „Electro Nova” SRL urma să-i compenseze lui Ianușev Andrei diurna în mărime de 300 Euro, care urma a fi calculată după cum urmează: 20 Euro x 15 zile (01 aprilie - 16 aprilie 2009) = 300 Euro și care conform cursului de cotaie al BNM la 19 august 2010 constituia 4706,43 lei.

Totodată, instanța de recurs găsește drept întemeiată și soluția instanțelor judecătorești cu privire la admiterea parțială a pretenției lui Ianușev Andrei împotriva ÎCS „Electro Nova” SRL cu privire la repararea prejudiciului moral

Iar prin prisma prevederilor art.329 alin.(1) Codul muncii, care indică că, angajatorul este obligat să repare integral prejudiciul material și cel moral cauzat salariatului în legătură cu îndeplinirea de către acesta a obligațiilor de muncă sau ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, dacă prezentul cod sau alte acte normative nu prevăd altfel, corect a fost determinată și mărimea prejudiciului moral în sumă de 3240 lei, reieșind din criteriile referitoare la consecințele suferite de către Ianușev Andrei ca urmare a concedierii ilegale, fapt ce respinge argumentele recurentului invocate în acest sens.

De altfel, se reține drept corectă și mențiunea instanțelor judecătorești cu privire la netemeinicia pretenției lui Ianușev Andrei împotriva ÎCS „Electro Nova” SRL cu privire la încasarea a sumei de 1080 lei cu titlu de salariu mediu pentru timpul absenței forțate de la lucru cauzate de reținerea carnetului de muncă în perioada 06 octombrie 2009- 13 octombrie 2009; a sumei de 40500 lei cu titlu de compensație pentru salariul pe care nu l-a primit din cauza privării ilegale de posibilitatea de a munci, în perioada 20 octombrie 2009-20 august 2010 și a sumei de 23685,94 lei cu titlu de dobândă de întârziere pentru neachitarea drepturilor salariale cuvenite, or pretențiile date sunt neîntemeiate și lipsite de suport probatoriu și juridic.

La fel justificat instanțele inferioare au respins și acțiunea reconvențională a ÎCS „Electro Nova” SRL, or, recurentul a renunțat la achitarea sumei de 19854 lei, invocând în acest sens că intimatul a restitui bunurile date și a insistat doar asupra achitării dobânzii de întârziere aferentă sumei de 19854 lei în mărime de 3563 lei, datorie care nu este purtătoare de dobândă și care pe cale de consecință constituie temei de respingere a acțiunii reconvenționale.

În această ordine de idei, se atestă și corectitudinea concluziei primei instanțe, menținută și de instanța de apel cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată, prin care s-a încasat din contul ÎCS „Electro Nova” SRL în beneficiul statului conform pretențiilor admise suma de 768,99 lei și în beneficiul lui Ianușev Andrei cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții și anume pentru acordarea asistenței juridice în baza Contractului nr.8 din 13 august 2010 și bonului de plată Seria EE nr.536714 din 25 august 2010 în sumă de 4000 lei.

Prin urmare, sunt apreciate critic susținerile recurentului precum că instanțele de judecată nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele ce au importanță pentru

soluționarea pricinii în fond, nefiind dovedite circumstanțele considerate de instanță ca stabilite, iar concluziile instanței expuse în hotărâre, sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, deoarece acestea contravin constatărilor relatate.

În conexiunea celor relatate, instanța de recurs, prin prisma jurisprudenței CEDO și anume cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995, unde Curtea a menționat că „... art. 6 § 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes”, consideră necesar de a respinge și alte argumente invocate în recurs.

Față de cele ce preced, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul și a menține decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e

Se respinge recursul declarat de către Întreprinderea cu Capital Străin „Electro Nova” Societate cu Răspundere Limitată.

Se menține decizia Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2013 și hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 08 iunie 2012 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă a lui Andrei Ianușev împotriva Întreprinderii cu Capital Străin „Electro Nova” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la declararea nulității ordinului de concediere, recunoașterea demisiei, obligarea eliberării duplicatului carnetului de muncă, recunoașterea nulității contractului individual de muncă în partea stabilirii salariului, recunoașterea nulității Convenției-cadru de calificare profesională, încasarea salariului, a diurnei necompensate pentru deplasare, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, a prejudiciului mora și a dobânzii de întârziere aferentă drepturilor salariale neachitate și acțiunea reconvențională a Întreprinderii cu Capital Străin „Electro Nova” Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Andrei Ianușev cu privire la încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Iulie Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Ion Corolevschi

Tatiana Vieru

Tamara Chișca-Doneva